



בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק

בג"ץ 17686-02-25

לפני: כבוד השופט עופר גרוסקופף
כבוד השופט אלכס שטיין
כבוד השופט חאלד כבוב

העותרות: 1. לביא זכויות האזרח מינהל תקין ועידוד
ההתיישבות (ע"ר)
2. אם תרצו – ציונות להיות או לחדול (ע"ר)

נגד

המשיבים: 1. הוועדה לבחירת שופטים
2. מ"מ נשיא בית המשפט העליון, השופט יצחק עמית

עתירה למתן צו על-תנאי

בשם העותרות: עו"ד יוסף בן ברוך

פסק-דין

השופט אלכס שטיין:

העתירה

1. במוקד העתירה שלפנינו – החלטת הוועדה לבחירת שופטים (להלן: הוועדה) מיום 26.1.2025 למנות את המשיב 2, ממלא מקום הנשיא של בית משפט העליון, השופט יצחק עמית, לכהונת נשיא בית המשפט. העותרות טוענות כי החלטה זו (להלן גם: החלטת המינוי או המינוי) נתקבלה על יסוד תשתית עובדתית חסרה והיא אינה סבירה במידה קיצונית, ומטעמים אלו מבקשות מאתנו לבטלה. העותרות מוסיפות וטוענות כי החלטת הוועדה פוגעת קשות באמון הציבור במערכת המשפט – זאת, בפרט לאור העובדה שהנימוקים אשר עומדים בבסיס ההחלטה אינם גלויים ואינם ידועים לציבור.

טענות העותרות

2. העותרות מפרטות וטוענות כי תחקירים עיתונאים אשר פורסמו לא מכבר בעיתונים "מעריב" ו"ידיעות אחרונות" מעלים חשד, הנתמך בראיות, כי המשיב 2 ישב

על מדין במצב של ניגוד אינטרסים בשורה של מקרים; עמד לדין בגין עבירת בניה בקשר לנכס מקרקעין בתל אביב שבבעלותו ובבעלות אחיו (להלן: הנכס בתל אביב), עד אשר כתב האישום שהוגש נגדו בוטל על ידי עיריית תל אביב; עסק בקידום של שופטים אשר דנו בעניינו של הנכס בתל אביב; ואף דן בהליכים שעסקו בעיריית תל אביב וכן בהליך בו הופיע, כמייצג, שותפו של עורך דין אשר ייצג, בין יתר בעלי הדין, את המשיב 2 בעניין הנכס בתל אביב. לכל אלה הוסיפו העותרות וטענו כי "בהמשך, התברר שהשופט עמית דן בשני הליכים עקרוניים הנוגעים לעסקאות פינוי בינוי כאשר היה לו אינטרס אישי בהכרעה", וכן בהליך אחר, אשר עסק ב"נבחרת הדירקטורים" עבור חברות ממשלתיות – נבחרת שכללה את אחיו לצד 399 דירקטורים נוספים. עוד טענו העותרות כי פורסם בכלי התקשורת שהמשיב 2 אחראי לחריגת בניה בכיתו-שלו ביישוב מבשרת ציון, וכי חריגה זו קיבלה היתר חריג שמעורר תמיהה.

3. נוסף על כך, מייחסות העותרות למשיב 2 אמירת דברים שאינם אמת בקשר לטיפולו בנכס בתל אביב והתדיינויות שנוהלו בעניינו. בפרט, נטען שהמשיב 2 ניסה להסוות את זהותו כמי שמטפל בנכס בתל אביב על ידי השימוש בשם משפחתו המקורי – "גולדפריינד" – לפני שעוברה על ידו ל"עמית".

4. כמו כן, העותרות מציינות כי ביום 16.1.2025 העותרת 1 הגישה למשטרת ישראל תלונה נגד המשיב 2, בה דרשה לחקור את מה שתיארה כניגודי האינטרסים שלו אשר קשורים להליכים בנושא פינוי-בינוי (עתירה שעניינה "התקן השמאי" ועתירה שעסקה בפטור מיוחד מהיטל השבחה). תלונה זו, שלטענת העותרות טרם נחקרה, ייחסה למשיב 2 עבירות פליליות של מרמה והפרת אמונים. עם זאת, דומה כי בעתירתן העותרות נסוגו מההאשמות במישור הפלילי, באומרן – בצדק – כי העדר פליליות אינו בגדר חזות-הכל.

5. על רקע האמור, טוענות העותרות כי התשתית העובדתית עליה מבוססת החלטת המינוי – אינה שלמה; וכי ההחלטה למנות את המשיב 2 מבלי להמשיך ולחקור את החשדות דלעיל על-מנת לאמתם או להפריכם, הינה בלתי סבירה במידה קיצונית ומסבה פגיעה אנושה באמון הציבור במערכת המשפט. כמו כן, כפי שכבר נאמר, העותרות מלינות על סודיות הנימוקים שמאחורי החלטת הוועדה – תלונה שבבסיסה זכות הציבור לדעת.

6. סבורני כי דין העתירה להידחות על הסף, וכך אציע לחבריי לעשות.

התשתית העובדתית – האמנם חסרה?

7. הנני סבור כי בעניין התשתית העובדתית אין עמנו מקום להתערב בשיקול דעתה של הוועדה.

8. התשתית העובדתית ששימשה את הוועדה בהחלטתה כללה רשימה מפורטת של החשדות אשר הועלו ביחס למשיב 2, ואת הראיות עליהן חשדות אלה מבוססים.

9. כמו כן, בפני הוועדה הונח מכתבה של היועצת המשפטית לממשלה מיום 16.1.2025, אשר דיווח, בין היתר, על הבדיקה שנעשתה על ידי הגורמים המקצועיים במשטרת ישראל שבמסגרתה לא נמצא אפילו אבק של פליליות בהתנהלות המשיב 2. במכתבה ציינה היועצת המשפטית לממשלה, בין היתר, כי "הטענות נגד מ"מ הנשיא נבחנו על ידי גורמי המקצוע באגף חקירות ומודיעין במשטרת ישראל"; כי "דעת כל גורמי המקצוע אשר בחנו את הטענות, היתה כי הן אינן מגלות תשתית המצדיקה המשך בירור" וכי "ראש אגף חקירות ומודיעין במשטרת ישראל, ניצב בועז בלט, מצא לקבל את עמדת כלל גורמי המקצוע שבחנו את הדברים, והבהיר כי יש תמימות דעים בין גורמי המקצוע באגף החקירות והמודיעין של המשטרה, כי אין בסיס והצדקה להמשיך בבירור הטענות שהועלו כנגד מ"מ הנשיא, וכי התשתית העובדתית אינה מגלה אלמנטים של פליליות".

10. התשתית העובדתית שעמדה לנגד עיני הוועדה בהחלטת המינוי כללה – בנוסף לפרסומים שכאמור הופיעו בכלי התקשורת והראיות אליהן פרסומים אלה הפנו – את תגובתו המפורטת של המשיב 2 לכל החשדות שהועלו נגדו כאמור. כך, בין השאר, בעניין הנכס בתל אביב, המשיב 2 הסביר כי ביקש לנתק את עצמו מהטיפול בענייני הנכס, ועל כן נתן לאחיו יפוי-כוח כללי ולא נטל שום חלק בטיפול בנכס ובהתדיינויות שקשורות אליו. כמו כן, הסביר המשיב 2 כי עבירת הבניה שיוחסה לו בשעתו, בקשר לנכס, היתה עבירת קנס שאינה טעונה דיווח לצרכיו של סעיף 24 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, או למטרות אחרות.

11. באשר להאשמות נוספות בניגודי אינטרסים – המשיב 2 הסביר כי באחד מההליכים של פינוי-בינוי, עליהם הלינו העותרות (עניין "התקן השמאי"), הוא פסל את עצמו מלשבת בדין אחרי שהחיל על עצמו אמת-מידה מחמירה; ואילו במקרה האחר (עניין הפטור מהיטל השבחה), לא היתה לו כל מניעות מלשבת בדין מאחר שנושא הדיון היה פטור נקודתי מהיטל השבחה שההכרעה לגביו לא הולידה הלכה כללית וממילא לא הטיבה עמו או עם קרוביו.

12. תגובותיו של המשיב 2 לכלל החשדות אשר הועלו נגדו הופיעו במענים ששיגר לשר המשפטים – ומענים אלה הונחו, כאמור, בפני הוועדה. הם כללו, בין היתר, את תשובתו של המשיב 2 לשאלתא אשר הופנתה אליו בשעתו על ידי מחבר הכתבה שהופיעה בעיתון "מעריב". תשובה זו כללה מענה לטרוניה בדבר ניגוד האינטרסים הקשור להיותו של המשיב 2 שופט אשר דן בעניינה של "נבחרת הדירקטורים": לפי המשיב 2, אותו מקרה נסב על סוגיה משפטית כללית רחוקה עד-מאד מהאינטרסים הממוניים של אחיו, אשר התמודד על מקום ב"נבחרת" אחרי שהמשיב 2 סיים את הטיפול בעתירה; וכי טיפול זה נעשה במסגרת תפקידו של המשיב 2 כשופט תורן והתמצה בהעברת העתירה לדיון בפני מותב תלתא.

13. הוועדה דנה ארוכות בכל אלה והחליטה כפי שהחליטה. הוועדה לא ראתה צורך להרחיב בחקירה ודרישה – מעבר למה שכבר נעשה – אחרי שסברה כי המידע שבידה מאפשר לה להגיע לכלל החלטה נכונה. העותרות ממילא אינן מצביעות בעתירתן על קווי חקירה קונקרטיים בהם ראוי היה לנקוט ועל מידע רלבנטי כלשהו ממנו בחרה הוועדה להתעלם. כל שנטען בהקשר זה, הוא כי נדרש היה לברר את הסתייגויותיהן של העותרות ביחס למשיב 2 על ידי "גורם חיצוני". ודוק: הגורם היחיד המוסמך לדון בהסתייגויות ביחס למועמדים לתפקיד נשיא בית המשפט העליון הוא הוועדה לבחירת שופטים. משכך הוא, דרישת העותרות כי הבירור ייערך באמצעות גורם אחר – אינה עולה בקנה אחד עם הדין ועם סמכויותיה של הוועדה, שאותן הוועדה, כגוף סטוטורי, חייבת להפעיל.

14. במכלול הנסיבות הללו, לא ניתן לבוא אל הוועדה בטרוניה על שלא ראתה לנכון להרחיב את חקירתה. בכגון דא, בית משפט זה משפט זה משעין את פסיקתו על חזקת התקינות אשר חלה על החלטות הוועדה, ואינו נוהג להתערב בהן (ראו: בג"ץ 1580/99 כלוף נ' הוועדה לבחירת שופטים (14.3.1999) (להלן: עניין כלוף); וכן בג"ץ 4717/04 יצחקי נ' הוועדה לבחירת שופטים (14.3.1999) (להלן: עניין כלוף); וכן בג"ץ 4717/04 יצחקי נ' הוועדה לבחירת שופטים (14.3.1999) (להלן: עניין כלוף)).

הוועדה לבחירת שופטים (20.5.2004) (להלן: עניין יצחקי). כך הוא ככלל, וכך נכון לנהוג גם במקרה שלפנינו.

חוסר סבירות קיצוני – האמנם?

15. הלכה היא עמנו כי חוסר סבירות קיצוני אשר מביא לבטלות החלטתה של רשות מינהלית מתקיים כאשר הרשות חרגה מ"מתחם הסבירות" – דהיינו: כאשר מדובר בהחלטה שאין לה מקום ברשימת ההחלטות המתקבלות על הדעת שהרשות המינהלית יכולה לקבל (ראו: דעת הרוב בעניינה של עילת אי-הסבירות בדנ"פ 5387/20 רותם נ' מדינה ישראל (15.12.2021); וכן דעת הרוב בכג"ץ 5658/23 התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' הכנסת (1.1.2024)).

16. בהינתן מסד הנתונים עליו עמדתי, האם החלטת המינוי אינה מתקבלת על הדעת, כפי שטוענות העותרות? על כך אין לי אלא להשיב בשלילה. סבורני כי החלטת המינוי בהחלט מתקבלת על הדעת, אם לא למעלה מכך. אודה ולא אכחד: הדעה לפיה הוועדה צריכה היתה לעצור את דיוניה כדי לבחון, ולו מטעמי זהירות, שמא יש מידע נוסף כלשהו אשר יכול להועיל לה בהחלטתה, אינה בגדר דעה בלתי אפשרית. אולם, כפי שכבר ציינתי, הדעה ההפוכה – זאת שגובשה בפועל על ידי הוועדה – גם היא בגדר דעה אפשרית ומתקבלת על הדעת. בנסיבות אלו, לא ניתן לתייג את מינויו של המשיב 2 לנשיא בית המשפט העליון כהחלטה שאינה סבירה במידה קיצונית; ואנו, מצדנו, לא נשים את שיקול דעתנו תחת שיקול דעתה של הוועדה – כללי המשפט המינהלי שוללים מהלך כזה מניה וביה (ראו: עניין יצחקי; וכן בג"ץ 8673/01 פדרמן נ' נשיא בית המשפט העליון (8.11.2001); בג"ץ 8527/20 שרת התחבורה נ' שר המשפטים, פסקאות 16-17 לפסק דינו של השופט ג' קרא (14.12.2020)).

17. למעלה מן הנדרש, אציין כי נראה שניגודי האינטרסים המיוחסים למשיב 2 הופרכו על ידו רובם ככולם. עוד אזכיר, כי הפרקטיקה של "רשימות המניעויות", לפיה אנו פועלים, היא בגדר החמרה עצמית בהשוואה לאמת-המידה שנקבעה בחוק ובפסיקה לפסלותו של שופט מלשבת בדין, אשר מוגדרת כ"חשש ממשי למשוא פנים" – ובענייננו: אינטרס כלכלי או אישי אחר בתוצאת ההתדיינות (ראו: סעיף 77א(א) לחוק בתי המשפט; וכן ב"ש 48/75 ידיד נ' מדינת ישראל, פ"ד כט(2) 375 (1975); כמו כן, ראו את

מאמרו של הנשיא מאיר שמגר "על פסלות שופט – בעקבות ידיד תרתי משמע" גבורות לשמעון אגרנט 87 (תשמ"ז).

מכל מקום, דומה כי המשיב 2 ממילא לא חרג מהפרקטיקה הנהוגה בעניין זה, לא כל שכן מאמות המידה הקבועות בדיון.

18. מעבר לנדרש, אתיחס גם לחשד שהמשיב 2 ביקש להסתתר תחת שם משפחתו הקודם, גולדפריינד, כאשר טיפל בענייני הנכס בתל אביב, ונתן לכך הסבר שסטה מהאמת. סבורני כי חשד זה מתפוגג נוכח השימוש אשר נעשה, בזמן אמת, בשמו העכשווי של המשיב 2 – יצחק עמית – בהקשרים אחרים הקשורים לטיפול בנכס בתל אביב. כמו כן, המשיב 2 הסביר כי השימוש שנעשה בשמו הקודם בהסכם הקומבינציה הקשור לנכס בתל אביב נבע מהצורך לקיים התאמה עם שמו הרשום במרשם המקרקעין. לא זו אף זו: עיון בהסכם הקומבינציה מעלה כי היה זה אחיו של המשיב 2 שהוסיף את חתימתו לצד השם "גולדפריינד יצחק" מכוחו של ייפוי-כוח נוטריוני מיום 14.8.2016, כפי שגם נכתב במפורש בהסכם. העותרות מייחסות למשיב 2 ידיעה בפועל אודות פרטי ההסכם כבר משנת 2015, לרבות ההסתרות תחת השם "גולדפריינד", לפני מתן ייפוי הכוח לאחיו בסוף שנת 2016 – זאת, מאחר שהסכם הקומבינציה נושא תאריך 11.10.2015. אולם, טענה זו, על-פניה, נדונה לכישלון. זאת, מאחר שלתאריך 11.10.2015 אין הרבה משמעות, אם בכלל, שכן אחיו של המשיב 2 חתם על ההסכם, בשמו הוא ובשם המשיב 2, רק ביום 13.1.2020, כפי שנכתב בהסכם גופו; כאשר לא מעט משותפיהם להסכם הקומבינציה חתמו על ההסכם בשנים 2016, 2018, 2019 ו-2020.

19. זאת ועוד: באשר לחריגת הבניה המיוחסת למשיב 2 בקשר לביתו-שלו – המשיב 2 קיבל היתר חריג ממוסד התכנון המוסמך, אשר השיב, כפי שהשיב, לפנייתה של העותרת 2. בהקשר זה, העותרת 2 אינה מפרטת בעתירתה את טיבה של אותה חריגה שאושרה, וממילא אינה טוענת כי האישור שניתן למשיב 2 חורג מהפרקטיקה המקובלת ביחס לחריגות בניה דומות באותו יישוב.

20. בנסיבות אלו, ואחרי שלא נמצא שמץ של פליליות בהתנהלות המשיב 2, רשאית היתה הוועדה ליתן משקל ממשי לדחיפות במינויו של נשיא לבית המשפט העליון. עניין הדחיפות נדון על ידינו בבג"ץ 1711/24 התנועה למען איכות השלטון נ' שר המשפטים

(8.9.2024) (להלן: בג"ץ 1711/24), פסק הדין בו הגדרתי את היעדרו הממושך של נשיא קבוע לבית המשפט העליון – ראשם של כל שופטי ישראל ושל מערכת המשפט בכללותה – כפגיעה קשה מנשוא במערכת המשפט כזרוע ממלכתית אשר אמורה לפעול ביעילות בהגנה על זכויות הציבור, במיצוי הדין הפלילי עם עבריינים, ובמתן פתרונות לסכסוכים ממוניים (ראו פסקאות 5 ו-7 לפסק דיני בבג"ץ 1711/24). התפישה כי מערכת המשפט יכולה לתפקד בהצלחה לאורך שנים ללא נשיא קבוע של בית המשפט העליון – אין לה אחיזה במציאות.

אמון הציבור

21. כלל הוא שדיוני הוועדה לבחירת שופטים "הם סודיים ולא יגלה משתתף פרטים עליהם" (ראו כלל 15 לכללי השפיטה (סדרי העבודה של הוועדה לבחירת שופטים), התשמ"ד-1984 (להלן: כלל הסודיות); וכן בג"ץ 2283/07 פורום משפטי למען ארץ-ישראל נ' הוועדה לבחירת שופטים (5.5.2008) (להלן: עניין הפורום המשפטי); ועניין כלוף). למרות זאת, העותרות מבקשות מאתנו – בין השורות, אם לא במישרין – להורות על גילוי דיוני הוועדה בעניין מינויו של המשיב 2 לנשיא בית המשפט העליון מטעמים שיסודם באמון הציבור במערכת המשפט. בקשה זו מעלה לדיון סוגיה לא פשוטה, אך בסופו של יום לא נוכל להיענות לה.

22. בהינתן כלל הסודיות, הפרסומים הלא מחמיאים בתקשורת אודות המשיב 2, דברי הביקורת הקשים שהטיח בו שר המשפטים בכתובים שצורפו לעתירה, וכן העיתוי בו קיבלה הוועדה את החלטתה בעניין המינוי – ניתן להבין את טענות העותרות כי מינוי זה עלול לפגוע באמון הציבור במערכת המשפט ובבית המשפט העליון בפרט. אולם, "להבין" ו"לקבל" – הם שני דברים שונים ונבדלים זה מזה. סודיות וחסיון של דיוני הוועדה לבחירת שופטים נועדו להגן על פרטיות המועמדים והמועמדות, שכישוריהם והתנהלותם נבחנים בהיבט של התאמתם לתפקידים שיפוטיים. הסודיות נועדה להבטיח את כנותן ואת שלמותן של הערכות המועמדים והמועמדות על ידי מעריכיהם – זאת, על רקע החשש שבאין סודיות מעריכים אלה יירתעו מלהביע את דעתם ללא כחל וסרק ומלקיים ביניהם דו-שיח פתוח וגלוי-לב (ראו: עניין הפורום המשפטי, בפסקה 8 לפסק דינה של השופטת א' חיות). לפי התפישה המקובלת במקומותינו, מתכונת זו של דיון סודי עדיפה על-פני שימוע פתוח של מועמדים לשיפוט כמו במערכת הפדרלית של ארצות הברית, אשר לעתים קרובות מדי הידרדר למחוזות שאינם הולמים את כבודם של

המועמדים ותפקידיהם ואת מהותו של מקצוע השפיטה (ראו: Stephen Carter, *The Confirmation Mess*, 101 HARV. L. REV. 1185 (1988)).

23. למרות האמור, קשה להפריז בחשיבותו של אמון הציבור בשופטיו ובמערכת המשפט בכללותה. מערכת זאת זקוקה לאמון הציבור, ואין זה רצוי שאמון זה יישחק. בהקשר זה, חשוב להיות מודעים לכך שלצד הביקורת ההוגנת והראויה – זאת שמחייבת את מערכת המשפט לבחון ולטייב את דרכיה – חלק מהפרסומים אודות פועלם והתנהלותם של שופטים, אשר מתפרסמים ברבים בכלי התקשורת וברשתות חברתיות, מכילים בתוכם טענות סרק וברדיות וכן דיווחים שמעוותים את האמור בפסקי דין ובהחלטות של בתי המשפט, מחמת שגגה או בכוונת מכוון. פרסומי שקר אלו אינם באים רק מפיהם של הבלתי מרוצים – כשבראשם בעלי הדין שציפיותיהם נכזבו – אלא גם מפיהם של המעוניינים לערער את עולמן של זכויות וחובות שבדין כדי להחליפן במשטר "might makes right" אשר מעניק הטבות למנצחים במאבקי כוח למיניהם ולאנשי שלומם. במציאות של ריבוי אמונות ודעות, פרסום שמעוות את החלטתו או את פסק דינו של שופט או שופטת מתקבל לעתים בציבור כאמת לאמיתה; וכך הוא גם לגבי פרסום בלתי מחמיא אודות התנהלותו של שופט. כל אלה פוגעים באמון הציבור במערכת המשפט ללא הצדקה.

24. לצד זאת, שופטים מורשים לדבר רק באמצעות פסקי דין והחלטות. כללי האתיקה אשר חלים על פועלם אוסרים עליהם להתראיין, להביע את דעתם בכלי תקשורת המוניים ולענות למקטרגים בפומבי באופן בלתי אמצעי (ראו: כללים 39 ו-40 לכללי אתיקה לשופטים, התשס"ז-2007). מגבלות אלה, לצד עומסי העבודה וקוצר הזמן, פוגעות ביכולתה של מערכת המשפט להנגיש את פועלה לציבור הכללי ולהציג בפניו את השופטים ואת פסקי דינם כמות שהם, ללא מתווכי מידע אמינים יותר ואמינים פחות.

25. מצב דברים זה הובילני לחשוב שמא יש עמנו מקום לחרוג בפעם הזאת מהאמור בכלל הסודיות ולחשוף בפני הציבור את דיוני הוועדה, כבקשת העותרות. לאחר שקילת הדברים, הגעתי למסקנה כי לא יהא זה ראוי לחרוג מכלל הסודיות. כפי שנאמר: *Hard cases make bad law*.

26. בהקשר דנן, הציבור הכללי נחשף למנות גדושות של פרסומים שליליים אודות המשיב 2, אשר הופיעו בכלי התקשורת, מבלי שראה במו עיניו את המענה המפורט

שמשיב זה נתן לכל פרסום ופרסום. מענה זה נפרש בפני הוועדה לבחירה שופטים והובא כאן בקיצור נמרץ. חוות דעתה של היועצת המשפטית לממשלה בנדון דידן, אף היא נפרשה בפני הוועדה וצוטטה כאן. הציבור הכללי מוזמן לעיין בכל אלה ללא מתווכי מידע כדי לגבש עמדה מושכלת בנוגע להחלטת המינוי. בשולי הדברים, אזכיר כי בפני העותרות פתוחה הדרך לפנות בעצמן לוועדה ולבקש ממנה את פרסום הפרוטוקולים; והוועדה תחליט בבקשה זאת כחוכמתה.

27. לסיכום: הוועדה יכלה באופן סביר להסתפק במידע שהוצג לפניה בהחלטת המינוי שקיבלה בעניינו של המשיב 2 – זאת, במיוחד לנוכח דחיפותו של המינוי וגרירת הרגליים שקדמה לו (ראו: בג"ץ 1711/24, וכן החלטה שנתנו באותו תיק ביום 12.12.2024). הוועדה גם יכלה להשהות את החלטתה כדי לנסות להגיע למידע נוסף, ואילו החליטה כך, לא ניתן היה להאשימה בחוסר סבירות. אשר על כן, ומאחר שמי שהוסמך להחליט בנדון דידן הוא הוועדה – ולא אנחנו – דין העתירה להידחות.

28. טוף דבר: מהטעמים שמניתי, הנני מציע לחבריי לדחות את העתירה. משלא נתבקשה תגובה, לא נעשה צו להוצאות.



אלכס שטיין
שופט

השופט עופר גרוסקופף:

אני מסכים.



עופר גרוסקופף
שופט

השופט חאלד כבוב:

אני מסכים.



חאלד כבוב
שופט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט א' שטיין.

ניתן היום, י"א שבט תשפ"ה (09 פברואר 2025).



חאלד כבוב
שופט



אלכס שטיין
שופט



עופר גרוסקופף
שופט